Canon de rugăciune către Sfântul sfinţit mucenic Pangratie, episcopul Taorminei

(9 iulie)

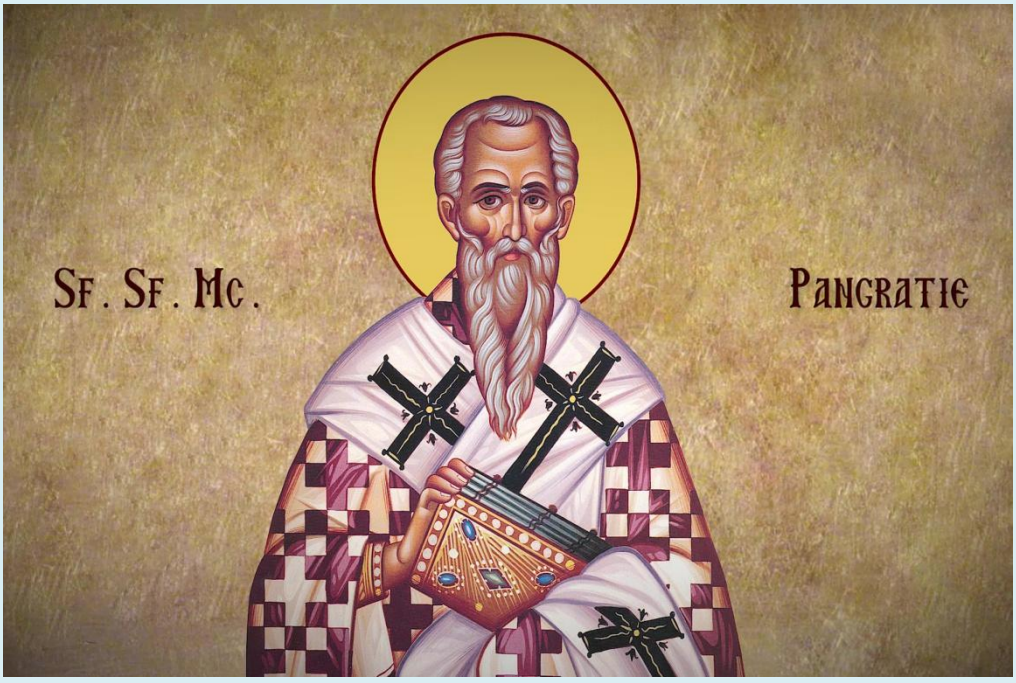

Sfântul sfințit mucenic Pangratie, episcopul Taorminei (9 februarie/9 iulie):

https://www.academia.edu/43853779/Sf%C3%A2ntul_sfin%C8%9Bit_mucenic_Pangratie_episcopul_Taorminei_9_februarie_9_iulie_

https://archive.org/details/sf.-pangratie

https://www.slideshare.net/slideshow/sf-pangratie-249941564/249941564

***

Materiale despre Sfântul sfințit mucenic Pangratie, episcopul Taorminei:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-sfin%C8%9Bit-muc-Pangratie,Taormina-(9-feb-9-iul)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Pangratie

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Pangratie

&&&

Troparul Sfântului sfinţit mucenic Pangratie, episcopul Taorminei, glasul al 4-lea: Şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu insuflate, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învăţând şi cu credinţa răbdând până la sânge sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

facere a lui Teofan

Cântarea 1

Irmos: Cântare de biruinţă să cântăm toţi lui Dumnezeu, cel ce a făcut minunate minuni cu braţ înalt şi a mântuit pe Israel, că S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prea cinstită piatră te cunoaşte pe tine Biserica, Sfinte Pangratie, întărindu-se pururea cu tăria cuvintelor tale. Pentru aceea, cinsteşte astăzi pomenirea ta.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu plugul dumnezeieştilor tale cuvinte ogorând inimile cele înţelenite mai înainte de uscăciunea relei credinţe, le-ai arătat cu adevărat roditoare prin credinţă, mucenice Pangratie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Propovăduind Unimea cea în Trei numere, care Se uneşte într-o fire, ai stins negura neînţelegerii dreptei credinţe şi cu învăţăturile cele dătătoare de lumină, ai luminat popoarele.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Din tine a răsărit Dătătorul de lumină Iisus Domnul, luminând marginile, prea curată Stăpână, prin care cei dintru întuneric şi din umbră au văzut lumină.

Cântarea a 3-a

Irmos: Să se întărească inima mea...

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întărit fiind de Duhul ai gonit duhurile cele viclene; şi cu pârghia rugăciunilor, ai surpat până la pământ capiştile idolilor, ridicând biserici, vrednicule de minuni.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu cuvântul tău cel ascuţit ai tăiat spinii credinţei celei rele şi ai sădit dogmele cele de mântuire în sufletele care se îndreaptă cu adaosul bunătăţilor, Sfinte Pangratie cuvioase.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dumnezeiescul apostol Petru, aflându-te pe tine vas al Sfântului Duh, primitor de raze curate, te-a trimis către apus, ca să risipeşti negura neînţelegerii dreptei credinţe, prea cinstite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe norul cel cu totul luminos şi năstrapa lui Dumnezeu cea cu totul de aur, pe cea mai desfătată decât cerul şi scara cea înaltă, Fecioară neispitită de nuntă, credincioşii te fericim.

Irmosul: Să se întărească inima mea întru voia Ta, Hristoase Dumnezeule, care peste ape ai întărit cerul al doilea şi ai întemeiat pământul pe ape, Atotputernice.

Cântarea a 4-a

Irmos: Cu duhul văzând mai înainte, proorocule Avacum, Întruparea Cuvântului a propovăduit, grăind: când se vor apropia anii Te vei cunoaşte, când va veni vremea Te vei arăta; Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătându-te suflând foc din focul Mângâietorului, ai ars înşelăciunea, Sfinte Pangratie înţelepte. Şi luminând ca un sfeşnic pe cei ce erau înecaţi în marea necunoştinţei îi îndreptezi către limanul voirii lui Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din piatra cea vârtoasă adăpându-te Petru şi umplându-te, te-a trimis pe tine ca pe un alt râu să adăpi sufletele şi să usuci gârlele necredinţei cu curgerile dumnezeieştilor propovăduiri, cugetătorule de Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Strălucind viaţa ta cu dumnezeiştile frumuseţi, a întunecat năvălirile tuturor demonilor. Şi risipind întunericul neînţelegerii dreptei credinţe, ai arătat fii ai zilei pe cei ce cu dragoste s-au plecat învăţăturilor tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Născut-ai, prea curată Fecioară, pe Cuvântul Întrupat în două firi şi în două voiri, pe Cel ce ne-a arătat intrările minunate ale mântuirii, nouă celor ce am fost robiţi de înşelăciune, prea curată Fecioară prea lăudată.

Cântarea a 5-a

Irmos: Pacea Ta o dă nouă, Fiule al lui Dumnezeu; că, afară de Tine, alt dumnezeu nu cunoaştem, numele Tău numim. Că Tu eşti Dumnezeu al celor vii şi al celor morţi.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu arătările minunilor ai vânat popoare şi cu cuvântul ai surpat capiştile; şi ai zidit frumuseţile Bisericii, spre înnoirea oamenilor, prea sfinţite.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu sângiurile tale ai înroşit podoaba cea sfinţită şi sângele cel spurcat, ce se aducea demonilor, l-ai uscat; şi purtător de biruinţă către ceruri te-ai suit, primind cununa biruinţei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Înaintea feţei tale s-a rupt în grădirea cea idolească şi s-a deschis uşa limbilor; şi s-a împărţit dar dumnezeiesc inimilor credincioşilor, părinte, învăţătorule de cele sfinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca ploaia S-a pogorât Hristos în pântecele tău, Preacurată şi a uscat ploile mulţimii zeilor şi a izvorât apa cunoştinţei de Dumnezeu, celor ce erau în văpaia înşelăciunii.

Cântarea a 6-a

Irmos: Proorocului Iona...

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Iisus cel ce este lumina tuturor şi Dumnezeu, umplându-ţi mintea de har şi luminându-te din destul, prin cuvântul tău a izbăvit popoarele de necuvântare.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Izbăvit-ai popoarele de stropirile cele idoleşti şi de sângiurile cele spurcate; şi fiind înjunghiat ca un miel, te-ai adus jertfă vie lui Dumnezeu, Sfinte mucenice Pangratie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Slujit-ai cu sfinţenie Evangheliei lui Dumnezeu, înţelepte, pecetluind luminat învăţăturile cele dumnezeieşti cu sângele tău, sfinţite tăinuitorule, mucenice Pangratie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fiind înecat de năpădirile cugetelor celor neroditoare, întoarce-mă către lumina mântuirii şi a vieţii, Ceea ce ai născut pe Mântuitorul Hristos, prea curată.

Irmosul: Proorocului Iona urmând, strig: scoate viaţa mea din stricăciune, Bunule şi mă mântuieşte, Mântuitorul lumii, pe mine care grăiesc: Slavă Ţie.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai ară-tat, Lumina cea neapropiată.

Arătatu-te-ai ca o stea luminoasă tavromenienilor, Sfinte mucenice Pangratie şi ai fost sfinţit pătimitor pentru Hristos, înaintea căruia, stând acum, roagă-te pentru cei ce te cinstesc pe tine, fericite.

Cântarea a 7-a

Irmos: De tinerii Tăi cei din cuptor, Mântuitorule, nu s-a atins nici nu i-a supărat pe ei focul. Atunci cei trei cu o gură cântau şi binecuvântau, grăind: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În sângele tău te-ai botezat, Sfinte Pangratie, cel ce botezai mai înainte popoarele cu apă. Şi bucurându-te te-ai mutat către Hristos, cu care împreună petrecând, făcându-te dumnezeiesc prin har, Îl slăveşti pe El întotdeauna.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe cei împlântaţi în sărătura răutăţilor, i-ai scos cu undiţa cuvintelor tale, sfinte. Şi cu ploaia cea preasfinţită a rugăciunilor tale, ai uscat adâncimea cea tulbure a credinţei celei rele, sfinţite tăinuitorule al lui Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Piatra cea cu adevărat neruptă, te-a pus pe tine temei şi întărire nemişcată Bisericii, înţelepte, întru care se surpă la pământ toată răutatea cea copilărească a vrăjmaşului, descoperitorule de cele sfinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cuvântul lui Dumnezeu cel prea curat, aflându-te pe tine singură prea curată şi născându-Se din pântecele tău, a curăţit pe cei credincioşi de spurcăciunea pricinuită nouă de neoprirea de la răutăţi, Mireasă a lui Dumnezeu, prea curată.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Cel de care se înfricoşează...

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înroşindu-te de focul supărărilor celor multe, ai rămas netopit, fiindu-ţi gândul ascuţit cu priviri luminoase şi te-ai arătat sabie, care taie materia multor zei, înţelepte.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Aducând popoarele la cunoştinţa lui Hristos, în chip vădit ai săvârşit semne şi minuni, iar prin însuflarea Mângâietorului, ai spus mai dinainte cele viitoare ca un prooroc al lui Dumnezeu, cugetătorule de Dumnezeu.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Arătând popoarelor chipul pe care Ziditorul l-a purtat de bunăvoia Lui, unindu-Se cu noi, printr-Însul săvârşeşti puteri de semne, oprind spurcăciunea relei credinţe în mulţi zei.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca ploaia S-a pogorât Hristos, cel ce Singur este Făcător de bine, în pântecele tău, Fecioară şi cu adevărat a adăpat toată zidirea, uscând râurile cele tulburate ale nebuniei idolilor.

Irmosul:

Să lăudăm să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Cel de care se înfricoşează îngerii şi toate ostile, ca pe Făcătorul şi Domnul, lăudaţi-L, preoţi, preaslăviţi-L, tineri binecuvântaţi-L, popoare şi prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe norul cel purtător...

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminându-ţi-se şi sufletul şi cugetul cu strălucirile cele dătătoare de lumină ale lui Petru, ai ajuns către Apus ca o stea mult luminoasă, luminând cu învăţături pe cei căzuţi în prăpastiile necunoştinţei, cuvioase Pangratie.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Pangratie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ştiind tu că cinstea icoanei trece la chipul cel dintâi, pretutindenea ridicai pe stâlpi chipul cel prea curat al lui Iisus Dumnezeului nostru, spre surparea chipurilor demonice, mărite mucenice Pangratie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind încuviinţat cu luminile cele preasfinţite şi luminând cu strălucirile cele mucenicești, vezi slava lui Dumnezeu cu suflet vesel, sfinţite Pangratie, cel ce eşti podoaba ierarhilor şi a mucenicilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Milostiveşte-Te, Doamne, spre noi, cei ce lăudăm naşterea Ta, cea în chip de negrăit din Fecioară. Căci Tu ne izbăveşti de supărări, de patimi şi de nevoi, pe noi, robii Tăi, cu rugăciunile ei, ca un Făcător de bine şi Însuţi Iubitor de oameni.

Irmosul: Pe norul cel purtător de lumină, întru care S-a pogorât Stăpânul tuturor din cer, ca ploaia pe lână şi S-a Întrupat pentru noi, făcându-Se om, Cel fără de început; pe aceea să o mărim toţi, ca pe curata Maică a Dumnezeului nostru.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Părtinitor al dreptei credinţe, purtător de biruinţă te-ai arătat, sfinţite Pangratie, în ceruri, împreună cu cei fără de trup, înainte stând. Pentru aceasta, roagă-te Domnului să ne mântuiască pe noi.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Primind rugăciunea de la noi, care scăpăm sub acoperământul tău, prea curată Fecioară, nu înceta a te ruga către Fiul tău, să ne izbăvim noi, robii tăi.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Văzând pe Fiul şi Domnul tău pironit pe Cruce şi tânguindu-te ca o maică şi văitându-te, stri gai: Vai mie! Cum pătimeşti, Fiul meu prea iubit?

***

Părinţii acestui sfinţit mucenic au fost din hotarele Antiohiei, de pe vremea în care S-a pogorât la neamul omenesc Fiul şi Cuvântul lui Dumnezeu şi pentru oameni S-a făcut om iubitor de oameni. Ei auzind de minunile prea luminate, care le făcea în Ierusalim Stăpânul Hristos, s-au dus acolo împreună cu fiul lor Pangratie. Auzind şi de învăţătura prea dulce a Mântuitorului, au crezut în ea şi s-au botezat în numele Preasfintei Treimi. Apoi s-au întors la casa lor, lăudând pe Domnul. Ei au trăit multă vreme cu cinstire de Dumnezeu şi apoi s-au săvârşit; iar Pangratie a rămas în casa lor, sporind în înţelepciune, pricepere, cugetare şi în citirea dumnezeieştilor Scripturi.

După Înălţarea Domnului nostru Iisus Hristos la cer, apostolul Petru, propovăduind cuvântul lui Dumnezeu în cetăţi şi în lături, a venit şi în părţile Pontului. Aflând acolo pe Pangratie, acesta l-a primit cu dragoste, ca pe un apostol al Mântuitorului Hristos, şi l-a odihnit de-ajuns slujindu-i toţi din casa lui. Petru spunându-le multe învăţături, mulţi au crezut, iar el i-a botezat împreună cu toţi robii lui Pangratie, şi le-a hirotonisit episcop, un bărbat prea înţelept şi ucenic, cu numele Maximin.

Pangratie şi-a dat toată averea sa ca milostenie săracilor şi ce îi mai rămăsese a dăruit-o robilor săi, zicând: "Vă dau libertate şi toate lucrurile ce se află în casa mea: aur, argint, pietre scumpe, haine şi toate averile mele nemişcătoare, vii şi ţarini, deci Stăpânul nostru Hristos să vă întărească în frică Sa, că eu mă duc cu apostolul, să propovăduiesc Sfânta Evanghelie".

Prea înţeleptul Pangratie, aşezând bine acestea, a căzut la picioarele Sfântului Petru, zicând: ***"Apostole al lui Hristos, iată, mă dau în mâinile lui Dumnezeu şi sufletului tău".***

Petru a învăţat pe cei ce au crezut, să păstreze dreapta credinţă curată, Sfântul Botez neîntinat şi să sufere orice patimi şi chiar moartea, pentru credinţa şi pentru Împărăţia cerului.

Întărindu-i cu acestea şi cu alte mântuitoare cuvinte, s-a dus la mare şi, găsind o corabie, a plecat în Antiohia. Acolo a găsit pe unul din apostoli, anume Marchian, trimis din Ierusalim, şi care întorsese pe mulţi la adevărata credinţă. Petru i-a

botezat şi i-a întărit cu învăţătura, şi a făcut multe minuni, tămăduind bolile şi gonind diavolii din oameni.

Apoi a zis către Marchian şi către Pangratie: "Fiii mei, luaţi şi voi soarta episcopiei, şi duceţi-vă în părţile Apusului, ca să propovăduiţi pe Hristos, după cum ştiţi".

Ei, ducându-se la ţărmurile mării, prin îngrijirea lui Dumnezeu, au găsit două corăbii din Sicilia, care erau gata de plecare. După ce a spus aceasta apostolului, ei s-au dus să vorbească cu corăbierii. Aceia, văzând pe apostoli îmbrăcaţi cu slava cea de sus, s-au cucernicit faţă de dânşii. Că, auzind cuvântul lui Dumnezeu, i-a umbrit pe dânşii cu darul Preasfântului Duh şi, crezând, s-au botezat cu toţii.
Luând cuvenita binecuvântare şi sfânta sărutare de la Sfântul Petru, Marchian a intrat în corabia lui Gomil, iar Pangratie, în a lui Licaonid.

După câteva zile, Pangratie a ajuns într-un loc al Siciliei, care se numea Falcon, şi unde era de mult timp o grădină a unei femei cu numele Falconia.

***

Aceasta a născut un fiu foarte frumos şi l-a numit Falcon. Plimblându-se ea odată prin grădină, deodată copilul a murit şi, îngropându-l acolo, i-a zidit o capişte mare şi frumoasă, iar deasupra mormântului sau a pus un idol mare cioplit din piatră, pe care l-a numit zeul Falcon. Aceluia îi jertfea trei tineri şi şaptezeci şi trei de vitei aleşi de parte bărbătească. De atunci încolo, rătăciţii făceau în toţi anii astfel de jertfa necuraţilor diavoli.

Deci, după ce sfinţitul Pangratie a ieşit din corabie şi a stat pe pământ, ţinând în mână un toiag în formă de cruce, diavolii care locuiau în idol, clătinându-l pe el tare, au strigat plângând: "O, zeule Falcon, foc a venit să te gonească pe tine, căci Fiul lui Dumnezeu, care S-a născut din Fecioara Maria, a trimis aici o sabie ca un fulger. Aceea a luminat locul acesta, iar pe noi ne-a înfricoşat. O, Licaonide, cum l-ai adus aici şi n-ai ars corabia ta!"

Atunci Pangratie a făcut semnul Sfintei Cruci, jurând pe diavoli, să înceteze glasurile şi sunetele, iar ei au tăcut.

Atunci Licaonid a zis către Pangratie: "Să nu te apropii de necuratul Falcon, că pe mulţi a omorât".

Dar el a răspuns: ***"Noi avem darul Sfântului Duh şi nu ne temem de diavoli. Deci, vino după noi, ca să vezi slava lui Dumnezeu şi pierderea lui Falcon".***

Apoi, luând Sfânta Cruce, Sfânta Evanghelie şi icoana Domnului Hristos şi, apropiindu-se de necurata capişte, a făcut mai întâi rugăciune spre răsărit, către adevăratul Dumnezeu, ca să-i dea lui înţelepciune şi putere, să întoarcă pe cei răi la adevărata credinţă şi să gonească de acolo pe diavoli. Apoi, după rugăciune a strigat, zicând: ***"O, necuraţilor diavoli, vă jur pe voi cu Sfânta Treime, să ridicaţi pe nesimţitorul Falcon şi toată capiştea, aşa cum se află, şi să o aruncaţi departe în mare, ca la treizeci de stadii, şi acolo să vă afundaţi împreună cu ea".***

Deci, deodată cu cuvântul sfântului, s-a făcut zgomot mare şi s-au arătat mulţime de diavoli în formă de corbi şi vulturi, care au răpit capiştea şi idolul şi i-au aruncat în mare.

Licaonid văzând aceasta s-a minunat. După aceasta a cerut voie sfântului să aducă dar, după cum avea obicei, ighemonului insulei, cu numele Bonifatie, asemenea şi lui Avrilian, mai marele cetăţii.

Iar sfântul i-a zis: "Du-te cu pace şi vezi să nu te despartă cineva de dragostea lui Hristos".

&&&

Plecând el, a adus ighemonului daruri foarte scumpe. Ighemonul l-a întrebat despre părţile Răsăritului, cum petrec dregătorii.

Iar el i-a răspuns: "Toate eparhiile sunt în linişte, că pacea marelui şi adevăratului Dumnezeu i-a umplut pe ei şi păzeşte pe cei ce cred întru Dânsul". Atunci i-a povestit lui minunea cea mare pe care o săvârşise sfântul şi L-a propovăduit pe Hristos, spunându-i toate câte a văzut şi a auzit de la Pangratie.

Pe când vorbeau ei, au venit acolo tânguindu-se toţi necuraţii popi şi au strigat fără de rânduială, zicând: "O, preaputernice ighemoane, mare necaz am întâmpinat, căci doritul nostru zeu Falcon s-a prăpădit cu toată capiştea lui cea slăvită, încât nici locul jertfelnicului nu se mai cunoaşte".

Atunci Bonifatie le-a zis lor: "Popii marilor zei ai Travomeniei, mergeţi şi cercetaţi, dacă nu cumva a voit mai multă jertfă, şi pentru aceasta ne-a defăimat pe noi şi s-a dus în alt loc. Deci voi cerceta şi eu, ca să ştiu cum a fost pricina".

Acestea zicându-le, i-a liberat pe ei, iar pe Licaonid îl întreba să-i spună iarăşi despre Hristos. Căci multă veselie primea sufletul său auzind mărturisirea Evangheliei.

Atunci i-a povestit lui pe larg cu de-amănuntul câte a auzit despre Domnul Hristos, apoi despre Petru şi despre Pangratie, cum a poruncit el diavolilor de a afundat capiştea şi idolul în mare.

Auzind acestea dregătorul, s-a bucurat şi i-a zis lui: "Rogu-te pe tine, prietenul meu, mergi din partea mea şi te închină Sfântului Pangratie şi-l roagă pe el să vină, ca să văd şi eu pe un bărbat cinstit ca acesta".

Atunci el i-a răspuns: "Ascultă-mă, domnul meu. De iubeşti pe Hristos, porunceşte propovăduitorilor să dea de ştire în toată cetatea şi în părţile de primprejur, că vrei să faci alergarea de cai şi să iei în scris pe toţi. Cu ocazia aceasta, vei face praznic, şi astfel va veni acolo şi marele Pangratie".

Cuvântul acesta a plăcut dregătorului şi îndată a trimis veste în toată eparhia lui. Deci, s-au adunat ca la două sute de mii bărbaţi, şi pe toţi i-a ospătat cu cină îndestulată. Apoi, a doua zi dimineaţă, au venit toţi la câmp, iar Licaonid s-a dus la Pangratie şi i-a spus lui despre multa evlavie a ighemonului, cum că doreşte să-l vadă şi să vorbească împreună; deci, să meargă acolo.

Pangratie n-a voit să meargă din pricină că să nu se tulbure poporul. Dar a zis lui Licaonid să aducă pe ighemon la el, după ce va sfârşi praznicul. Aşa a şi făcut.

Deci, când ighemonul a mers la Pangratie, l-a găsit îmbrăcat cu sfintele veşminte, şezând pe scaun şi având înaintea lui icoana Domnului Hristos şi Sfânta Cruce. Ighemonul, văzându-l pe el cu atâta slavă, i s-a închinat lui pentru că a văzut lumina dumnezeiască, care îi înconjura faţa lui.

Iar sfântul l-a ridicat şi l-a sărutat.

Apoi, sculându-se tremurând, a strigat zicând: "Mare este Dumnezeul creştinilor! Cred în Tine Iisuse Hristoase, Dumnezeul cel adevărat!"

Atunci sfântul l-a binecuvântat cu semnul crucii şi i-a poruncit să şadă aproape de dânsul. El însă a zis: "Cum să mă apropii de tine, că văd văpaie împrejurul tău?"

Atunci sfântul, cunoscând că darul Duhului Sfânt era în veşmintele lui cele preoţeşti cu care era îmbrăcat, a poruncit să iasă toţi puţin afară, şi apoi iarăşi să vină. După aceea s-a dezbrăcat de sfintele veşminte, şi atunci Bonifatie n-a mai văzut focul, şi astfel a stat lângă dânsul şi a ascultat cuvintele lui cele mântuitoare.

După ce a cinat cu măsura din cele ce Dumnezeu le-a trimis, sfântul le-a zis lor: ***"Fiii mei, ne-am ospătat trupeşte, acum să ne ospătăm şi duhovniceşte".***

Deci, mergând în mijlocul casei, a luat sfintele veşminte şi cânta slujba Utreniei. Dar când a ajuns la cântarea "Sfinte Dumnezeule...", o minune s-a întâmplat: acoperământul casei s-a deschis şi a venit un fulger la noi, iar noi de frică am căzut cu feţele la pământ, însă sfântul ne-a ridicat, zicând: ***"Nu vă temeţi, că Iisus Hristos, a venit să lumineze inimile voastre şi să-L cunoaşteţi pe El".***
Atunci a luat o Evanghelie scrisă evreieşte, în care erau scrise patimile şi tainele Mântuitorului Iisus Hristos, adică Naşterea, Răstignirea, Învierea şi celelalte, şi citind Evanghelia sfinţitului Matei, a învăţat îndeajuns pe dregător până la miezul nopţii. Mulţumind el sfântului, a mărturisit că crede din toată inima în Domnul Hristos.

Deci, închinându-se sfântului şi luând iertare s-a dus. Licaonid a zis către sfânt: Dregătorul a zis să mergem în cetate ca să-i binecuvântezi palatul".

Iar el a răspuns: "Bine, fiule; dar necuraţii diavoli vor plânge pierderea lor, şi vor căuta să se lupte cu noi. Deci, ia scrisoarea aceasta şi după ce o vei citi prin toate capiştile, arunc-o în capiştea necuratului Lison şi să fugi".

În scrisoarea aceea zicea: "Pangratie, robul lui Iisus Hristos, către Lison, necuratul zeu al tavromeniţilor. Primind scrisoarea mea să o citeşti şi celorlalţi necuraţi zei, şi să nu faceţi tulburare, ci să fiţi ca nişte surzi şi muţi".

Luând Licaonid scrisoarea, s-a dus şi a aruncat-o la idol. Deci, în ceasul al treilea din noapte a venit un glas către sfântul, zicând: "Robul lui Dumnezeu, am făcut după cum ai rânduit, mergi în cetatea ta".

Atunci sfântul şi-a luat oamenii şi a mers la ighemon, care i-a întâmpinat cu multă cinste şi i-a ţinut 40 de zile în palat.

Dar popii idolilor s-au adunat în divan, zicând: "O, ighemoane, s-a apropiat praznicul marelui zeu Lison, deci, porunceşte poporului să-i facă jertfă de ajuns, ca să nu se mânie şi să fugă şi el ca Falcon".

Iar el a zis: "Mergeţi de pregătiţi cum voiţi".

După aceea a întrebat în taină pe Pangratie, ce să facă, iar el i-a răspuns: "Păzeşte-te de astăzi să nu mai jertfeşti zeilor, ci să fii tare în credinţă; iar dacă doreşti să iei Sfântul Botez, să zideşti o biserică unde să fac jertfa mea, fiindcă nădăjduiesc în Domnul nostru Iisus Hristos, că ne va izbăvi de nevăzuţii vrăjmaşi".

Bonifatie i-a zis: "Cinstite părinte, sunt gata să fac orice mi-ai porunci, numai arată-mi chipul şi locul, şi eu voi face cu bucurie".

Atunci ei au mers împreună la marginea cetăţii despre răsărit, şi i-a însemnat forma bisericii într-un loc bine potrivit. Iar biserica a fost gata în 30 de zile.

Pe când Pangratie săvârşea Sfânta Liturghie, toţi câţi erau în biserică, au văzut un foc înfricoşător, care, ca un fulger, lumina toată biserica în chip prea luminat. Când sfântul a isprăvit Sfânta Liturghie, au căzut toţi zeii Tavromeniei, zdrobindu-se. Popii nu ştiau nimic de acea pricină, pentru că nu erau acolo. Deci, sfântul a împărtăşit cu Sfintele Taine pe cei botezaţi, iar pe ighemon nu l-a împărtăşit. Atunci acesta a întrebat pe Licaonid în taină de acea pricină şi i-a spus: pentru că nu era creştin desăvârşit; şi deci, nu era vrednic de sfinţita împărtăşanie. După Liturghie, ighemonul a luat pe toţi dregătorii ca să-i ospăteze în palatul său. Sfântul, şezând la masă, a pus la dreapta sa pe Licaonid, iar la stânga pe ighemon, după cum a făcut şi alte dăţi. Binecuvântând pâinea întru pomenirea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, a dat tuturor de au mâncat, iar după ce s-au ospătat, i-a liberat pe toţi.

Necuraţii slujitori, mergând în capişti să tămâieze pe idoli şi negăsindu-i, au plâns pierderea zeilor lor. Deci, în toată cetatea s-a făcut tulburare mare.

Cei mai mulţi s-au adunat în palatul ighemonului, strigând unele ca acestea: "Ce faci, Bonifatie, nevrednice ighemon? De ce nu vii să vezi ce au pătimit zeii tăi, cumplitule? Oare nu sunt ei care te-au îmbogăţit şi te-au cinstit atât de mult pe tine? Atunci pentru ce nu-i cinsteşti, şi nu te mâhneşti împreună cu noi? Pe când tu te bucuri şi prăznuieşti cu veselie, noi plângem".

Auzind ighemonul ocările poporului, s-a înfricoşat. Deci, suindu-se în locul cel mai înalt al divanului, împreună cu 60 de soldaţi îmbrăcaţi în aur, a zis acestea către popor cu vorbă smerită şi blândă: "Prea înţelepţi bărbaţi tavromeni, nu ocărâţi ighemonia cu nedreptate şi nu vă mâniaţi fără de socoteală asupra mea, care nu v-

am greşit cât de puţin. Deci, faceţi ceea ce v-am zis şi altădată, când a pierit Falcon, adică căutaţi pe cărturarii cei mai înţelepţi şi rugaţi-i să caute în cărţile voastre, până ce vor afla pricina pentru care au fugit zeii noştri. Pentru că nu le mai facem jertfă, de aceea ne-au urât? Sau că a venit un alt Dumnezeu mai tare şi mai puternic decât ei şi Căruia neputând să I se împotrivească, au căzut de frică? Şi după ce vom afla adevărul vom face ce este mai de folos, adică, dacă au fugit pentru puţinele jertfe ce li se aduc, să le înmulţim cât voiesc, iar dacă este un alt Dumnezeu mai tare, să credem în Acela, şi să nu mai avem trebuinţă de ei. Deci, duceţi-vă în capişte voi cei mai cucernici şi cu rugăciune întrebaţi pe zei, să vă arate pricina".

Acest sfat al dregătorului a plăcut la toţi. Deci, au ales pe unii ce ştiau vrăji şi farmece şi au pus treizeci şi doi la tot jertfelnicul, strigând şi întrebând mult timp.

Însă le-a răspuns un drac, pe care îl numea Lison, zicând: "Ce aţi venit la mine şi mă lăudaţi în zadar? Ce am făcut până acum, am făcut! Dar de azi nu vă mai nălucim, pentru că dumnezeirea cea în trei ipostasuri a cercetat zidirea Sa şi a trimis Cuvântul Său, tămăduind pe toţi".

Iar ei au răspuns: "Ce zici, Lison? Care zeu este mai puternic decât tine?"
Iar diavolul a răspuns iarăşi: "Acela Care a făcut cerul, pământul, marea şi toată lumea şi a zidit pe om. El a trimis acum asupra noastră sabie de foc, cu care a pierdut pe Falcon, pe Die şi pe ceilalţi zei şi pe mine nelucrător m-a făcut de azi înainte, iar pe Licaonid, ucenicul lui Hristos l-a adus aici".

Auzind rătăciţii acestea, se tânguiau că şi-au pierdut nădejdea şi se rugau iarăşi neputinciosului lor zeu, să le dea ajutor. Deci, aruncând vrăji, au scris numele celor de neam bun ai cetăţii şi pe care va cădea vraja, să-l jertfească ca să îmbuneze pe diavol. Numele pe care l-au scos întâi, a fost al ighemonului.

Atunci poporul s-a bucurat şi înjunghiind tauri şi ţapi, a umplut pahare de sânge, şi luând ramuri de mirsină şi de dafne, au alergat toţi la palat, strigând: "O, prea bunule ighemoane, marele zeu Lison te-a cerut spre jertfă, şi toţi te fericesc, că şi în lumea aceasta ai fost ca şi în toată viaţa ta cinstit şi slăvit, iar acum cu jertfa aceasta te faci ca un Lison şi Joe după moarte fără de moarte. Zicând acestea au alergat să pregătească cele potrivite jertfei. După aceea, Bonifatie s-a dus degrabă la biserică, şi căzând la picioarele sfântului, i-a povestit primejdia cu prea mare lacrimi, că voiesc să-l aducă spre jertfă diavolului.

Pangratie, i-a zis: "Fiule, du-te şi să nu te temi de nimic, că mâine voi veni la jertfă împreună cu tine şi atunci toţi veţi vedea puterea lui Hristos".

La al nouălea ceas din noapte, sfântul s-a sculat să-şi facă pravila sa după rânduială. Însă în capiştea cea mare a lui Lison, închinătorii de idoli i-au ridicat şi i-au pus pe zei la locurile lor, ca să zică ei către popor că s-au ridicat singuri. Dar când sfântul a început trâmbiţa cea duhovnicească, făcându-şi pravila sa în biserică, au căzut iar la pământ toţi idolii cei ridicaţi şi s-au sfărâmat. Deci, poporul a fugit de acolo şi alerga, minunându-se. Iar când au trecut pe lângă biserică şi au auzit pe sfântul cântând, au rămas uimiţi de acea cântare duioasă, pe care n-o auziseră niciodată. Căci glasul sfântului era foarte dulce şi melodios, iar biserica nu se vedea, fiindcă era întuneric împrejurul ei.

Sfântul după ce şi-a săvârşit pravila, a ieşit şi a stat la uşă; apoi, gonind întunericul cu semnul Sfintei Cruci, a deschis ochii păgânilor. Văzând ei biserica, şi sfântul aratîndu-li-se ca un înger cu adevărat al lui Dumnezeu, s-au înfricoşat şi l-au întrebat, zicând: "Te jurăm pe puterea marilor zei, să ne spui dacă eşti Dumnezeu sau om?"

Sfântul le-a răspuns: "Eu nu sunt Dumnezeu, nici nu slujesc ca voi necuraţilor diavoli, ci sunt zidirea lui Dumnezeu precum sunteţi şi voi. Deci, sunt trimis de adevăratul Dumnezeu ca să vă propovăduiesc cuvântul vieţii şi al adevărului şi, de mă veţi asculta, veţi afla viaţa cea veşnică. Vă voi vesti despre marele şi neurmatul Dumnezeu, Care a făcut lumea, a zidit firea omenească şi dăruieşte îndulcirea veşnică celor ce-L iubesc, iar aceia pe care voi îi numiţi zei, sunt diavoli şi cei ce cred într-înşii se duc împreună cu ei în munca cea veşnică".

Oamenii, auzind acestea, s-au umilit zicând: "Noi vedem în tine darul cu adevărat dumnezeiesc şi credem că vrednicia ta este mai puternică decât a zeilor, dar să nu-i pedepseşti, fiindcă ne-au ajutat în războaie de multe ori".

Sfântul le-a zis: "Duceţi-vă şi pregătiţi pe ighemon spre jertfă lui Lison, după cum aţi cugetat, şi acolo vă voi arăta puterea Dumnezeului meu".

Plecând ei de la sfântul, ziceau unul către altul: "Omul acesta se pare că grăieşte adevărul, căci de nu era Dumnezeul lui mai puternic, n-ar fi prăpădit pe zeii noştri".

Atunci Xantip, fiind mai mare peste filozofi, a zis către ceilalţi: "Ascultaţi, bărbaţi prea înţelepţi: Voi m-aţi ales şi m-aţi rânduit la meşteşugul doctoricesc de care m-

am îngrijit după putere. Acum câteva zile a venit la mine un om cu chip minunat şi vrednic, şi mi-a dat o carte, zicând: "Xantipe, ia această carte doctoricească, dată de puterea cea de sus". Zicând acestea, s-a făcut nevăzut. Eu, citind cartea, am aflat că este scrisă de patru oameni, care cu un glas povesteau despre Iisus Hristos, că este adevăratul Fiu al lui Dumnezeu. Deci socotesc că acest om a venit să-l propovăduiască pe dânsul, căci cum am ajuns cu cartea în casa mea, toată s-a luminat de o lumină cerească şi câţi neputincioşi zăceau acolo, munciţi de felurite boli, toţi s-au tămăduit în acel ceas".

Poporul, auzind acestea de la Xantip, a voit să se întoarcă la sfânt, dar diavolul nu i-a lăsat pe nici unul, ci i-a silit să se ducă la palat. Ei, luând pe ighemonul Bonifatie, l-au dus la Lison, şi dezbrăcându-l, l-au legat cu mâinile înapoi, mulţumind pe necuratul diavol.
Bonifatie căuta într-o parte şi în alta să vadă pe Pangratie, şi zicea cu plângere amară: "O, păcatele mele, la ce fel de moarte amară sunt dat eu ticălosul! Unde eşti, părinte Pangratie? Ai zis că vei veni la jertfă, să pierzi pe nesimţitorul Lison şi acum nu te arăţi, ci mă laşi singur? Doamne, Iisuse Hristoase, miluieşte-mă ca un milostiv!"

Fraţilor, Lison acesta avea un şarpe foarte mare şi prea înfricoşat, care bea sângele jertfelor.

Marele Pangratie, îmbrăcându-se cu sfinţitele veşminte, s-a făcut tot ca o văpaie de foc şi, ajungând cu cinstita Cruce la locul unde era legat Bonifatie, îndată s-au dezlegat legăturile singure, iar cei ce erau împrejur, toţi au căzut la pământ, nesuferind strălucirea sfinţitelor veşminte. Atunci el i-a binecuvântat şi toţi s-au sculat.

Deci, apropiindu-se de păngăritul Lison, a zis acestea: ***"Diavole necurat, te jur în numele Preasfintei Treimi să fugi din locul acesta şi să te afunzi în mare împreună cu Falcon!"***

Atunci diavolul a făcut îndată un zgomot mare, încât toţi s-au cutremurat; apoi idolul s-a dezrădăcinat din acel loc înfricoşat şi neclintit, împreună cu diavolul care era sălăşluit într-însul, şi a căzut în mare, iar haina lui Lison, adică acel şarpe mare, a rămas în groapă. Atunci sfântul l-a legat de grumaji şi l-a tras afară. Şarpele, făcând mai întâi o şuierătură groaznică, s-a despicat de sus până jos.

Poporul, văzând nişte minuni ca acestea prea slăvite, a strigat: "Mare este Dumnezeul lui Pangratie!"

Apoi îndată au sfărâmat paharele, iar taurii şi ţapii care îi înjunghiaseră i-au aruncat să-i mănânce câinii şi, în scurt, toată jertfa au prăpădit-o.

Sfântul a poruncit să lege pe şarpe cu funii şi să-l târască până la mare. Deci, pe când tinerii îl trăgeau pe pietre, i se dărăpăna carnea şi i se vedeau oasele.

Unul din aceia a scos cu multă osteneală securile, ca să-l păzească spre pomenirea minunii, şi punându-l în cântar, a tras şaptezeci de litre.

Fericitul Pangratie a dat tuturor arvuna Sfântului Botez şi i-a pecetluit cu cinstita Cruce. Iar ei au intrat în capiştile idolilor, au aruncat la pământ pe idolii cei mici, i-au sfărâmat pe toţi, i-au scuipat şi i-au călcat în picioare.

Apoi sfântul s-a suit într-un loc înalt, ca să-l vadă toţi câţi erau acolo, ca la o sută de mii şi mai mulţi. După aceea, făcând rugăciune pentru dânşii, i-a binecuvântat, zicându-le: ***"Acum duceţi-vă la casele voastre şi vă curăţiţi, postind trei zile, şi rugaţi-vă Domnului, să vă învrednicească să primiţi Sfântul Botez".*** După trei zile mulţimea a venit, aducând fiecare lumânări şi îmbrăcăminte pentru dumnezeiescul Botez.

Astfel Sfântul Pangratie a botezat în acea zi douăzeci şi patru de mii, şi s-a făcut în toată cetatea bucurie mare şi veselie.

Veneau încă şi cei ce locuiau aproape de muntele Etna şi se botezau, auzind de facerile de minuni ale sfântului. ***Căci el tămăduia şchiopi, orbi, slăbănogi, idropici, îndrăciţi şi alţi neputincioşi.***

Apoi Xantip filosoful a adus sfântului Sfânta Evanghelie şi i-a spus pricina, precum s-a zis mai sus. Iar Sfântul a citit-o poporului şi toţi au primit-o cu bucurie şi cu mare evlavie.

***

După două ceasuri, a venit la sfântul o femeie leproasă, care era preoteasă a idolilor, şi i-a zis cu vicleşug: "Dacă Hristos îmi va da tămăduire, mă voi boteza".

Sfântul, cu toate că ştia bine gândul ei cel viclean, totuşi a tămăduit-o cu cuvântul; căci, făcând pe dânsa semnul cinstitei Cruci, îndată s-a tămăduit.

Dar ea, în loc să dea mulţumire lui Dumnezeu şi sfântului, grăia cuvinte urâte şi vătămătoare.

Pentru aceasta, Sfântul a zis către dânsa: ***"O, femeie, fiindcă ai îndrăznit să ispiteşti pe Dumnezeu, care ţi-a dat sănătate, să ştii că El poate să întoarcă iarăşi lepra asupra ta".***

Zicând acestea, a luat de pe pământ cojile leprei ce căzuseră de pe trupul ei, şi i le-a aruncat în faţă, zicând: ***"Fiindcă nu mărturiseşti darul tămăduirii, Dumnezeu să fie binecuvântat şi să-ţi dea pedeapsă îndoită".*** Zicând aceasta, îndată i s-a aprins ca o văpaie tot trupul ei, din creştet până în picioare. Din acea pricină ea a făcut băşici care s-au spart, încât de pe dânsa curgea apă fierbinte. Acestea îi făceau atâta durere, încât ticăloasa chinuindu-se, strigă şi zicea: "Miluieşte-mă, robul ade-văratului Dumnezeu, că nu mai nădăjduiesc în necuraţii zei, ci numai în tine; deci, roagă pe Domnul Iisus Hristos, să-mi dea tămăduire!"

Sfântul, milostivindu-se, a făcut rugăciune pentru dânsa, a însemnat-o cu semnul Sfintei Cruci şi astfel s-a tămăduit, fiindcă a crezut din tot sufletul. Apoi, învăţând-o dreapta credinţă, într-a opta zi a botezat-o şi a făcut-o diaconiţă, punându-i numele Benedicta.

Ea, după aceea, şi-a sfărâmat toţi idolii, a dus pe sfântul într-o grădină a ei şi arătându-i o mulţime de aur, i-a zis să-l împartă la săraci. Însă ea spunea că în ţara aceea nu se găsesc săraci.

Sfântul i-a zis: ***"Dacă vrei să te mântuieşti, urăşte aurul, că iubirea de avuţii este rădăcina tuturor relelor. Deci fugi de dânsa, căci vei câştiga bogăţie în cer".*** De atunci ea şi-a lăsat toată bogăţia şi slujea în biserica Domnului cu sârguinţă.

***

Sfântul a mai tămăduit şi pe altă femeie, care avea la grumaji o patimă nevindecată, asemenea şi pe mulţi bărbaţi care aveau multe feluri de boli.

El a botezat în ziua aceea opt mii de bărbaţi afară de femei şi de copii, apoi a slujit Sfânta Liturghie ca să-i împărtăşească.

Atunci a sosit şi ighemonul Bonifatie, cu mulţime de popor, iar când sfântul a înălţat Sfintele Taine, biserica s-a deschis deasupra şi a venit un foc ceresc, care l-a înconjurat. Cei ce vedeau, s-au înfricoşat şi nimeni nu îndrăznea să se apropie de împărtăşanie, pentru că vedeau faţa lui ca o făclie de foc.

Sfântul le-a zis: "Fiii mei, apropiaţi-vă şi nu vă temeţi, căci focul acesta nu arde, ci luminează pe cei ce se împărtăşesc". Atunci a împărtăşit pe toţi credincioşii

care erau botezaţi, iar pe cei necredincioşi i-a făcut catehumeni, adică i-a pregătit pentru Sfântul Botez şi a treia zi a botezat cinci mii.

După aceasta, Bonifatie a spus sfântului, că vrea să facă război cu potrivnicii eparhiei lui. Deci, să-l binecuvânteze, ca să biruiască pe vrăjmaşi, şi să-l sfătuiască în ce câmp să facă războiul.

Sfântul i-a poruncit să adune acolo în Tavromenia ostaşii din toată eparhia sa, adică de-ai săi, şi să se roage pentru dânşii. Deci, a trimis vestitori în toată eparhia să şi în douăzeci de zile s-au adunat toţi, care erau 540.000.

Dar să nu fie cineva neîncrezător de mulţimea poporului, căci cetatea aceasta a Tavrului şi a Meniei era mai bogată şi mai cinstită decât toate cetăţile Siciliei şi Calabriei. Deci, s-a adunat la câmp tot poporul, care avea dorinţa să vadă pe sfânt. El şi-a luat sfintele veşminte, a ieşit în câmp cu dregătorul şi s-a suit într-un loc înalt ca să-l vadă toţi.

Ostaşii, văzând faţa lui luminând ca o lumină, credeau că este Dumnezeu şi se întrebau unii pe alţii: "De unde a venit un astfel de Dumnezeu minunat?"

Credincioşii ziceau: "Oamenii nu sunt dumnezei, ci robi ai adevărului şi Atotputernicului Dumnezeu". Atunci, cei mai mulţi au crezut în Hristos, cerând Sfântul Botez.

Deci, sfântul s-a pregătit să slujească acolo înaintea mulţimii, Sfânta Liturghie, ca să-i întărească mai bine. Credincioşii au venit să se împărtăşească cu dumnezeieştile Taine, iar cei nebotezaţi, având dorinţa să vadă taina aceasta a Sfintei Liturghii, s-au apropiat de el şi aruncând armele la pământ, priveau cu mare cucernicie.

***

Atunci s-a făcut o minune ca aceea, care s-a făcut mai înainte cu Moise, când a dat în Sinai legea poporului, căci un nor s-a pogorât şi a acoperit pe marele Pangratie, şi poporul, văzând aceasta, a căzut la pământ minunându-se, iar când a înălţat Sfânta Pâine, norul s-a suit la cer. Mulţi elini crezând că sfântul era Dumnezeu, îi ziceau: "Dumnezeule, miluieşte-ne şi ne învredniceşte şi pe noi de darul Tău". Sfântul s-a suit pe piatră ca mai înainte, şi le-a povestit pe scurt taina dumnezeirii. Pentru aceea toţi au crezut din tot sufletul, cerând Sfântul Botez, mai înainte de a se duce la război. Deci, făcându-i catehumeni, le-a poruncit să postească trei zile, apoi i-a botezat pe toţi.

Atunci s-a făcut în toată tabăra mare praznic şi le-a hirotonisit preot în locul său pe un ucenic pe care-l avea, cu numele Evagrie, cel care a scris viaţa acestuia cu iubire de adevăr şi încredinţare. Pe acela l-a trimis să-i mărturisească şi să-i împărtăşească în război. El a pus pe un argintar de a făcut la steaguri, la cel dintâi, chipul Domnului Hristos, iar la celelalte, Sfânta Cruce, şi astfel să le poarte în război înaintea tuturor.

Când a voit să plece mi-a poruncit să slujesc Sfânta Liturghie, zice Evagrie cel mai sus numit, ca toţi să se împărtăşească cu dumnezeieştile Taine. Deci, săvârşind cu frică dumnezeiasca Liturghie, Sfântul Pangratie s-a împărtăşit înaintea stătătorilor cetăţii, apoi am mers în cortul dregătorului şi am ospătat. După aceea sfântul ne-a binecuvântat pe toţi, şi făcând semnul Sfintei Cruci pe fruntea mea, m-a sărutat şi m-a liberat. Deci, mergând la mare, a făcut semnul Sfintei Cruci de trei ori şi aşa am plecat, iar sfântul s-a întors la biserica sa.

***

Acolo, în cetate erau două fecioare frumoase, surori după trup, dar orfane, pentru că le muriseră părinţii. Acestea, după ce s-au botezat, au venit la sfânt, zicând: "Părinte cuvioase, la sfinţia ta alergăm, rînduieşte-ne împreună cu preoteasa Hrisina, şi dă-ne dregătoria diaconească, pentru că noi am pus în mintea noastră să nu ne măritǎm niciodată. Pe noi ne-au cerut cei mai de frunte dregători ai cetăţii, dar dorim să ne păzim fecioria noastră neîntinată".

Sfântul le-a zis lor: ***"Fiicele mele, cu adevărat aţi ales partea cea bună, ca Maria".*** Deci, chemând pe diaconiţa Benedicta, i-a zis: ***"Iată, Domnul ţi-a trimis tovarăşe".*** Apoi, hirotesind pe cea mai mare diaconiţă, a lăsat pe cea mai tânără nehirotesită. Zidindu-şi chilii aproape de biserică, au rămas acolo şi ascultau toate slujbele.

Iar mai marele cetăţii, pe care ighemonul Bonifatie îl pusese epitrop, era om cu rea socoteală, căci necuratul avea dragoste către idoli. Aceluia nu-i ajungea a avea ţiitoare numai din fiicele elinilor, dar nesăţiosul a poftit şi pe una din fecioarele mai sus zise, pe cea mai tânără, ca pe una ce era mai frumoasă.

Deci, a trimis de a luat pe sora ei mai mare şi i-a spus că are o dorinţă nepovestită să ia de femeie pe sora ei, făgăduindu-i multe daruri.

Iar ea i-a zis: "Sora mea este făgăduită lui Dumnezeu şi nu se mărită". Văzând necinstitul, că cu binele nu face nimic, a înfricoşat-o, că Elid o va lua cu sila, căci astfel se numea răul înverşunat.

Muceniţa, ducându-se la mânăstire, a spus aceasta plângând Benedictei şi surorii sale.

După aceea s-au dus şi i-au spus sfântului, care le-a sfătuit, zicându-le: ***"Fiicele lui Hristos, nimic să nu vă despartă de dragostea Lui, nici necazul, nici strâmtorarea şi nici chiar moartea. De vă vor băga chiar în temniţă, sârguiţi-vă să păziţi nestinsă făclia fecioriei voastre".***

Auzind de la sfânt acestea şi altele încă, s-au întărit mai bine, şi ducându-se la chiliile lor, se rugau.

Dar Elid cel fărădelege s-a silit să facă ceea ce a voit, dar n-a putut. După aceea, s-a sfătuit cu vrăjitorii, cum ar putea să o aducă pe copilă la voia sa. Deci, i-a dat unuia din ei o carte de vrăjitorie şi după ce a citit-o a chemat diavoli, care s-au adunat nenumăraţi, negri ca arapii, ţinând în mâini curse şi săgeţi. Pe aceea i-au trimis la sfintele fecioare, ca să-şi facă meşteşugul. Iar darul lui Dumnezeu n-a lăsat cât de puţin să se apropie de ele necuraţii diavoli. Deci, întorcându-se ei la Elid, mincinoşii au mărturisit adevărul, zicând: "Am văzut la acele femei un mare ajutor şi, nesuferind vederea lui, am fugit fără a face ceva. Deci, fă ce voieşti, că noi fugim de acel loc, precum au fost izgoniţi, de dumnezeiasca putere, Falcon, Lison şi Joe".

Înverşunatul Elid, făcând ospăţ şi sfătuindu-se cu prietenii, a trimis ostaşi de au adus la divan amândouă fecioarele. El s-a sârguit prin multe măguliri şi momiri să aducă pe copile la voia sa, dar n-a putut. Pentru aceea le-a închis în temniţă, poruncindu-i în taină fecioarei celei mari, să sfătuiască pe cea tânără să i se supună lui, că îi va da mari daruri.

Însă ea i-a spus toate cele de la Dumnezeu, zicându-i: "Să ne nevoim, soră, ca să vedem pe Împăratul Hristos şi să moştenim fericirea cea veşnică. Vezi cum trece viaţa aceasta, ca o umbră şi ca un vis. Adu-ţi aminte, câţi ne-au cerut să ne măritǎm, pe când ne închinam idolilor şi n-am primit, şi acum când ne-am îmbrăcat cu Domnul nostru Iisus Hristos, să ne întinăm sufletele şi trupurile? Să nu fie! Iată, îţi spun cele ce vor să fie, ca să te găteşti spre vremelnica moarte şi să împărăţeşti în veci cu Mirele Hristos. Pe mine mă vor omorî mâine, iar pe tine te vor ţine încă puţină vreme. Deci cercetează conştiinţa ta şi păzeşte-te să nu te amăgeşti de făgăduinţele lor cele deşarte şi de cuvintele lor cele viclene. Rabdă până la sfârşit, ca să iei cununa cea nestricăcioasă".

Auzind copila acestea de la diaconiţă, a suspinat zicând: "Cred atât de mult în Domnul nostru Iisus Hristos, încât momelile, înfricoşările şi muncile lui nu mă vor despărţi de iubitul meu Mire".

A doua zi, le-au adus pe ele la Elid. Diaconiţa însă i-a spus, că n-a putut să o aducă pe cea tânără la voia lui.

Mâniindu-se, el a poruncit să o bată fără milă înaintea surorii sale. După ce a bătut-o mult timp, încât s-a umplut pământul de sânge, i-a tăiat fericitul ei cap şi l-a aruncat într-o peşteră, iar pe cea mai tânără a închis-o într-o casă, pe când ei stăteau la masă.
Atunci marele Pangratie, a adunat pe cei credincioşi şi a luat din peşteră sfintele moaşte ale diaconiţei şi le-a îngropat cu cinste, după cum se cade.

Când elinii s-au sculat de la îmbuibarea pântecelui, au scos afară în mijlocul lor pe copilă şi Elid i-a zis: "Jertfeşte marelui zeu Scamandru şi mă ia pe mine de bărbat, ca să te cinsteşti, să ai toată bogăţia şi toată îndulcirea, iar de nu îţi voi tăia capul".

Dar ea i-a zis lui: "Eu mă închin Domnului Hristos, adevăratul Dumnezeu, Mântuitorul meu, cu care m-am logodit, iar lui Scamandru nu voi jertfi şi nici pe tine, pângăritule, nu te voi lua de bărbat".

Auzind acestea urâtorul de Dumnezeu de la iubitoarea de Hristos, a poruncit să o bată ca şi pe cealaltă, apoi să-i taie capul şi să-l arunce în peştera mai sus zisă.

După ce s-a făcut aceasta, sfântul s-a dus cu toţi credincioşii, cu făclii aprinse şi cu tămâieri, şi au luat sfintele moaşte de le-au îngropat aproape de ale diaconiţei.

Auzind poporul de relele lucruri ale lui Elid, s-au pornit a-l arde cu toţi idolii lui. Dar sfântul nu i-a lăsat, ca să nu se facă ucideri şi tulburare, până nu va veni Bonifatie ca să-l pedepsească după cum va voi. Astfel s-au liniştit ei şi au zidit o biserică în numele sfintelor fecioare şi muceniţe ale lui Hristos.

După aceea, iudeii şi mondanii s-au sfătuit împotriva Sfântului Pangratie ca să-l omoare. Cunoscând el acel gând rău şi viclean, a adunat poporul şi le-a arătat cele cugetate de ei. Pe când le spunea pricina, au sosit două străji de iudei şi de mondani, care apropiindu-se au zis creştinilor: "O, oameni, pentru ce lăsaţi cinstea şi credinţa voastră cea dintâi şi v-aţi lipit de acest înşelător şi vrăjitor?"

Sfântul a tăcut, iar poporul a răspuns: "Voi vă amăgiţi şi vă închinaţi la idolii cei surzi şi muţi, iar noi am aflat adevărul, crezând în Domnul Hristos".

După aceea, sfântul a zis către ei: ***"Dacă voiţi să lăsaţi rătăcirea cinstirilor voastre deşarte şi să vă apropiaţi de adevăratul Dumnezeu, vă vom spune cuvânt de mântuire, iar dacă aţi venit cu vicleşug, arătaţi-ne viclenia voastră".***

Ei au răspuns: "Noi nu vom crede cuvintelor tale, nici nu vom lăsa obiceiul nostru cel vechi".

Sfântul iar a zis: ***"Fraţilor, vă rog să fugiţi de vicleşugul idolilor şi să cunoaşteţi pe Ziditorul creaturii, dar mai ales voi, evreii, poporul lui Israil, pe care v-a scos Dumnezeu din Egipt, cărora vi s-a dat Legea şi, cunoscând-o şi citind-o, aţi lăsat pe Dumnezeu, Care v-a născut pe voi şi v-a hrănit, şi v-aţi amestecat cu celelalte neamuri de la care aţi învăţat obiceiurile lor".***

Acestea şi altele încă zicând cuviosul, creştinii au voit să închidă în temniţă pe elini ca să-i pedepsească, pentru uciderea pe care au făcut-o, până va veni ighemonul. Iar ei au fugit îngroziţi.

În altă zi şi-au luat toate averile, femeile şi copii şi au pornit cu o luntre, să se ducă în Siracusa. Iar sfântul le-a vestit prin Xantip, să se întoarcă înapoi şi să nu se teamă de nici un rău din partea creştinilor, însă ei nu s-au întors decât numai un mondan vrăjitor, acela care a dat cartea cea vrăjitorească lui Elid pentru copilă, după cum am zis. Acela s-a mărturisit la sfânt şi s-a făcut creştin.

El a scris şi pătimirile sfintelor, după ce s-a botezat, iar ceilalţi elini au intrat în luntre şi au plutit cu vânt bun. Dar sfântul s-a suit într-un loc înalt şi s-a rugat, zicând: ***"Doamne, Iisuse Hristoase Atotputernice, de este cu voia Ta, să se facă furtună şi toţi să se afunde în mare".*** Deci, cuvântul s-a împlinit întocmai, căci toţi s-au înecat, pentru că îndată s-a făcut vânt mare şi s-au afundat caicele lor, iar el în puţine zile învăţând pe popor, le-a zis: ***"Bonifatie a biruit pe vrăjmaşii lui şi va veni după două zile cu multă bogăţie, veselindu-se cu tot poporul lui; deci să spuneţi lui Elid, să pregătească luminile cetăţii".***

Credincioşii se minunau că şi cele ce se întâmplau departe, ca şi cum ar fi de faţă, le ştia Sfântul Pangratie şi le spunea mai înainte.

Deci a doua zi s-au arătat corăbiile, după proorocia lui, şi alergând tot poporul la mare, a urat ighemonului de bună sosire, căruia i s-a închinat şi Elid. Apoi, în cea-

laltă dimineaţă, au venit toţi cei mai mari ai poporului împreună cu Bonifatie şi, închinându-se sfântului, i-au mulţumit pentru biruinţa care au dobândit printr-însul.

Sfântul i-a binecuvântat pe toţi şi mai ales pe dregătorul, către care a povestit uciderile pe care le-a săvârşit necuratul Elid. El a poruncit să-l lege cu lanţ şi să-l păzească bine, până ce se va împărţi bogăţia care a adus-o oastea şi să rămână fără de grijă ca atunci să cerceteze fapta lui.

El a adus încă şi pe mulţi robi avari la război, care, văzând pe marele Pangratie slujind Sfânta Liturghie în ziua aceea, au crezut în Hristos. Ei au văzut amândouă minunile, care le-am scris mai sus, adică focul care ieşea din gura lui şi norul care-l acoperea pe el. Deci şi ei au cerut Sfântul Botez, prin tălmaci. Iar Sfântul Pangratie, văzând dorinţa lor, i-a botezat.

După ce dregătorul a împărţit la ostaşi aurul, argintul şi celelalte bogăţii, a împărţit şi robii şi le-a zis să aibă purtare de grijă de ei, ca să-şi mântuiască sufletele lor. Apoi sfântul a hirotonisit în toată eparhia preoţi şi diaconi, pe cei mai înţelepţi şi mai cucernici, şi le-a zis să se îngrijească de sufletele oamenilor, să zidească biserici şi să facă într-însele toate cele trebuincioase.

Iar mie, adică lui Evagrie, şi diaconului meu Epafrodit, mi-a poruncit să le scriem lor Tainele Bisericii, praznicele cele mari, citirile, poruncile şi câte alte se cuvine să le ştie credincioşii.

Deci, sfântul, venind înaintea poporului, le-a dat pentru fiecare ţinut, preot şi diacon şi astfel s-a dus fiecare în patria sa. După aceea eu am mers în toate eparhiile şi i-am sfătuit cum să citească slujba Bisericii şi celelalte de nevoie credinţei. Şi iarăşi m-am întors la dascălul meu, adică la Sfântul Pangratie.

Bonifatie a poruncit să-l aducă legat pe Elid şi l-a întrebat pentru ce a ucis pe fecioare.

El i-a răspuns: "Pentru că au batjocorit pe zei".

Bonifatie i-a zis: "Voieşti să te lepezi de aceşti zei nesimţitori şi să te faci creştin, ori să te omor?"

El a răspuns: "Să nu-mi fie mie a mă lasa de rânduiala părintească. Zeii tatălui meu mi-au dăruit viaţa şi pentru dragostea lor voiesc să mor. Deci, junghiaţi-mă înaintea zeului meu, Scamandru".

Atunci ighemonul, luând apa, şi-a spălat mâinile, zicând: "Sângele tău, asupra capului tău". Apoi a poruncit unui rob de i-a tăiat capul la un anumit loc.

După doi ani au venit şi preoţii eparhiilor şi au rugat pe sfântul, să se ostenească şi să meargă să le sfinţească bisericile. Dar Sfântul Pangratie l-a trimis mai întâi să binecuvânteze pe Bonifatie. Apoi ne-a luat dregătorul însuşi pe mine, pe Epafrodit şi pe Licaonid cu tot clerul, şi a sfinţit bisericile, punând hotar la toată biserica, ca să-şi ţie fiecare locul său, să-l lucreze şi să-şi scoată hrana vieţii lor. Bonifatie şi ceilalţi bogaţi au împărţit în trei părţi toate averile lor, aurul şi argintul şi celelalte mişcătoare şi nemişcătoare. El a dat a treia parte bisericii, cu care să se chivernisească preoţii şi diaconii, şi să roage pe Domnul din tot sufletul lor, pentru făcătorii lor de bine. A mai făcut vase de aur, de argint şi veşminte de mătase pentru toate bisericile. Pe acestea toate sfântul le-a scris pe hârtie, şi astfel toţi s-au întors în cetate.

A treia zi, în al şaptelea ceas, sfântul a venit în uimire, auzind un glas zicând aşa: "Pangratie, hirotoniseşte preot pe Epafrodit şi trimite-l singur în părţile Taraconiei". Dar sfântul se îndoia de glasul acela, ca nu cumva să fie nălucire diavolească. Însă, auzind a doua oară acelaşi cuvânt, a aşteptat să audă şi a treia oară ca să se încredinţeze de adevăr. Deci a auzit şi a treia oară acelaşi glas, zicând: "Ţi-am zis să hirotoniseşti preot pe Epafrodit şi să-l trimiţi în partea Taraconiei". Atunci hirotonisindu-l pe el, după ce l-a sărutat şi l-a binecuvântat, l-a trimis.

El a încălecat pe un măgar şi, mergând trei zile, a ajuns la un loc pietros, dar acolo dobitocul s-a oprit şi nu voia să meargă mai înainte. Deci, Epafrodit preotul s-a odihnit acolo.

A doua zi voia să încalece iarăşi, dar dobitocul n-a voit, căci voia lui Dumnezeu era să rămână acolo; deci, scoţând el crucea, îşi citea Sfânta Evanghelie.

Atunci a trecut prin acel loc o femeie, al cărei bărbat secera acolo mai înainte şi căruia îi ducea în coşniţă pâine, vin şi bucate. Acea femeie, văzând pe Epafrodit, a stat pe loc multă vreme, minunându-se şi socotind în sine că acolo este sau Dumnezeu sau vreun înger.

Dar el i-a zis: "Ce stai, femeie, şi nu te duci în drumul tău?"

Ea a răspuns: "Eu n-am văzut niciodată atâta slavă la alt om, şi socotesc că eşti vreun zeu. Pentru aceasta ai atâta strălucire?"

Epafrodit i-a zis: "Acestea pe care le vezi că le ţin, sunt semne ale Atotputernicului Dumnezeu, Care a făcut toată lumea şi a zidit pe om".

Femeia i-a zis: "Dar tu cine eşti, dacă nu eşti zeu?"

El a răspuns: "Sunt om ca şi ceilalţi oameni şi de nu crezi, dă-mi să mănânc şi să beau". Acestea le-a zis pentru că trecuseră trei zile de când nu mâncase. Atunci ea i-a dat, iar el, mâncând, s-a întărit.

Femeia după aceea, s-a dus la bărbatul ei şi i-a spus pricina întârzierii ei. Apoi, lăsând-o pe dânsa să caute de secerători, dânsul a alergat la locul unde era Epafrodit. Deci, văzând de departe slava lui Dumnezeu care îl acoperea pe el, a căzut cu faţa la pământ.

Dar el i-a zis: "Vino aproape de mine, omule".

Atunci s-a apropiat cu multă frică şi i-a zis: "Oare nu cumva tu eşti Dumnezeu, de te arăţi în acest chip?"

El a răspuns: "Oare n-ai auzit nimic într-acest loc despre Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu?"

Omul i-a zis: "Am auzit de El, că S-a născut din Sfânta Fecioară de la Duhul Sfânt, S-a botezat, a făcut multe minuni, a fost răstignit şi a înviat din morţi, S-a înălţat la ceruri şi a trimis pe ucenicii Săi în lume, să propovăduiască dumnezeirea Lui. Deci, de eşti tu unul din aceia, învaţă-ne şi pe noi, că avem mare dorinţă să te ascultăm".

Atunci Epafrodit i-a propovăduit pe Hristos şi, crezând îndată, a cerut Sfântul Botez. Dar el i-a zis lui: "Du-te şi adu-ţi haine noi şi atunci vei lua darul Preasfântului Duh". Deci, după ce a adus hainele, s-a pogorât la râu şi l-a botezat, având acolo crucea pe care era zugrăvit Hristos răstignit. Apoi l-a întrebat al cui este chipul acela, iar el a zis: "Al Domnului Hristos". Cel luminat cu Sfântul Botez i-a spus lui: "Aşa este, căci, pe când eram în apă, L-am văzut că şi-a întins mâna dreaptă peste capul meu". Apoi, luând voie, s-a dus la ţărâna sa.

Secerătorii văzându-l pe el de departe, li s-a părut că este foc şi toţi fugeau de el. Dar femeia sa, cunoscându-l pe dânsul după vorbă, le-a zis lor: "Nu fugiţi că acela este bărbatul meu. El vine să ne spună ce i s-a întâmplat".

Deci, cu sila s-au oprit şi fiind plini de groază, îl întrebau pe el, iar el le-a spus lor pricina, după cum am spus mai sus, că a crezut în Hristos şi s-a botezat pentru aceasta a luat chipul cel frumos de înger. Ei, auzind acestea, au aruncat secerile, au alergat la Epafrodit şi apropiindu-se de dânsul, au căzut la pământ văzând strălucirea feţei lui.

El îi îmbărbăta pe ei, zicând: "Nu vă temeţi!" Apoi, sculându-se, nu puteau să-l vadă pe el, pentru că faţa lui era luminată de darul Sfântului Duh.

Sfântul binecuvântându-i, ei au lăsat frica la o parte şi, închinându-se lui, l-au întrebat cine şi de unde este şi cum a venit pe la ei. Deci el le-a povestit lor pricina, de la început până la sfârşit, adică cum mai înainte a fost închinător de idoli, cum îngerul i-a dat lui Sfânta Evanghelie, pe care le-a arătat-o; apoi le-a propovăduit pe Hristos, în care crezând cu toţii au cerut Sfântul Botez. El, chemându-i pe dânşii, le-a citit Sfânta Evanghelie, pe care auzind-o bărbaţii, se veseleau. Ei au rămas acolo până în cealaltă zi, ca să-i boteze, după cum le-a poruncit.

Deci, în ceasul al doilea din noapte, au venit mulţime de diavoli, în chip de oameni negri şi grozavi şi, stând înaintea bărbaţilor, strigau: "O, câtă nedreptate am de la robul lui Dumnezeu Pangratie şi de la tine, nemulţumitorule Epafrodite, care te aveam bibliotecar. Oare acum ai venit aici, să-mi pierzi stăpânirea mea? Rău am pătimit eu neajutoratul, că în Tavromania m-a robit Pangratie, în Siracuza bătrânul Marchian, iar acum a venit aici prietenul meu Xantip, care mai înainte mi-a făcut atâtea jertfe, voind a-mi răpi robii mei, ca să-i facă robi lui Hristos Cel răstignit".

Atunci Epafrodit şi-a făcut cruce anatematizînd pe diavol, iar pe oameni i-a învăţat, zicând: "Vedeţi, fiii mei, cum Domnul nostru Iisus Hristos v-a chemat pe voi la împărăţia Sa? Pentru aceasta se mânie diavolul şi se nevoieşte să răpească pe cei mai proşti dintre voi. Deci voi, ca nişte bărbaţi desăvârşiţi, suflaţi asupra lui, zicând: "Ne lepădăm de tine, satano, şi ne unim cu Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu"". Făcând ei astfel, îndată s-a arătat la răsărit o sabie de foc care a gonit pe diavoli.

A doua zi a venit şi omul acela, care avea secerătorii, împreună cu femeia şi cu copiii lui, aducând haine câte trebuia.

Deci, pogorându-se la râu, i-a botezat şi i-a trimis în diferite părţi, ca să propovăduiască Evanghelia, dând fiecăruia câte o cruce de cedru, cu care să facă minuni.

Apoi, ducându-se prin sate şi prin multe cetăţi, tămăduiau toată neputinţa cu dumnezeiasca putere, iar diavolii, nesuferind să vadă semnul Sfintei Cruci, fugeau.

De aceea, oamenii din acel loc, minunându-se, au întrebat pe bărbaţii aceia, de unde au luat putere să facă astfel de minuni prea slăvite. Ei le-au arătat lor pe Domnul Hristos şi, crezând, mulţi alergau în fiecare zi la înţeleptul Epafrodit şi se botezau. Apoi, zidind acolo o biserică, slujea Sfânta Liturghie, împărtăşindu-i cu dumnezeieştile Taine. Şi pe cât trecea vremea, pe atât şi credincioşii se înmulţeau.

Sfântul Marchian, auzind acestea, a scris o epistolă către Sfântul Pangratie, zicând: "Mă minunez cum sfinţia ta ai uitat atât de degrabă învăţătura apostolilor, care zice că episcopul să nu stăpânească alt popor, şi ai trimis în eparhia mea pe Epafrodit. Însă de ai văzut de la Dumnezeu descoperire şi pentru aceasta l-ai trimis, răspunde-mi ca să nu te osândesc pe nedrept".

Pangratie, văzând această scrisoare, a scris înapoi Sfântului Marchian tot adevărul, adică, cum a văzut în uimire de trei ori, ca să hirotonisească pe Epafrodit.

Deci mi-a dat mie scrisoarea să o duc în Siracusa. Ajungând acolo, Sfântul Marchian m-a întâmpinat şi m-a primit cu dragoste, zicând: "Socotesc că am mâhnit pe fratele Pangratie, dar Dumnezeu ştie cum m-am amărât. Căci după ce v-am trimis scrisoarea, Domnul mi-a arătat lucrul, şi m-am mâhnit că v-am supărat; dar acum mă bucur că te-am dobândit pe tine. Deci mergi de te veseleşte împreună cu Epafrodit şi după aceea să vii aici, ca să mergem împreună la Pangratie".

Eu m-am dus şi am stat opt zile cu Epafrodit, spunându-mi câte a săvârşit cu dumne-zeiescul ajutor. Apoi am luat pe Marchian şi am plecat către Pangratie, care, cunoscând din dumnezeiescul dar venirea lui Marchian, ne-a întâmpinat. Întâlnindu-se amândoi, au căzut la pământ, rugându-se unul de altul, ca să se binecuvânteze pentru smerenie.

Deci, după un timp Sfântul Marchian a zis: "Bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului!" Apoi, sărutându-se unul cu altul, au intrat în biserică. După ce Marchian a făcut rugăciune ei au stat împreună de vorbă.

Deci, Pangratie a zis către Marchian: ***"Cinstite părinte, cum ai venit către noi, păcătoşii?"***

El a răspuns: "Bolnavii vin la doctor ca să se tămăduiască".

Pangratie i-a zis lui***: "O, cuvioase părinte, de am fi şi noi în măsurile tale!"***

Însă ei erau la chip şi la starea corpului asemenea. Văzându-i fraţii pe ei, se bucurau şi îi cinsteau ca pe un Moise şi Aaron. Deci, ighemonul şi toţi boierii au venit şi au luat binecuvântare de la Marchian.

În cealaltă zi, care era Duminică, au slujit împreună dumnezeiasca Liturghie şi, pogorându-se foc din cer, a înconjurat sfântul prestol, în timpul când se cântă cântarea cea întreit sfântă. După Liturghie, sfinţii s-au împărtăşit cu dumnezeieştile Taine, iar mirenii se temeau să se apropie. Însă sfântul le-a zis lor: "Apropiaţi-vă, fiii mei, şi nu vă temeţi, căci focul ce-l vedeţi este umbrirea Sfântului Duh, care face pe slujitorii lui văpaie de foc". Atunci toţi s-au împărtăşit de la Sfântul Marchian cu multă frică.

Marele Marchian, zăbovind acolo cincisprezece zile şi voind să se ducă în eparhia sa, a luat şi pe Sfântul Pangratie împreună cu el, şi s-a dus cu bucurie, voind să vadă bisericile. Intrând noi în corabie şi suflând vânt bun, într-o zi am ajuns în Siracuza, iar noaptea ne-am dus la episcopie. Ucenicii lui Marchian, văzându-l, au plâns spunând că noaptea veneau diavolii şi îi înfricoşau, zicându-le că s-a înecat în mare. Fericitul i-a îmbărbătat, să nu se teamă de nălucirile diavolilor.

După aceea a trimis vorbă la boierii Gordie şi Selefc să adune tot poporul ca să-l binecuvânteze Sfântul Pangratie.

Adunându-se toţi, au căzut la picioarele sfântului şi i-a binecuvântat pe toţi. El a rămas acolo şase zile, vorbind amândoi duhovniceşte şi veselindu-se ca nişte adevăraţi prieteni ai lui Hristos.

Sfântul a văzut atunci în vedenie, că împăratul Acvilin a luat şase sute de mii de ostaşi, ca să facă război Tavromenilor, dar n-a spus vedenia, ci a trimis vorbă de a venit acolo Epafrodit, şi s-au veselit împreună. Sfântul a scris apoi lui Marchian scrisori de încredinţare, după canoanele Sfinţilor Apostoli, ca să stăpânească şi eparhiile pe care le-a adus la credinţă Epafrodit. Deci, sărutându-se unul cu altul, am plecat de acolo şi, ajungând în Tavromenia, propovăduitorul a strigat ca toţi să se adune a doua zi, că avea să le vorbească marele Pangratie.

Sfântul a slujit Sfânta Liturghie şi i-a împărtăşit pe toţi. Apoi a zis către dregător şi către tot sfatul lui: ***"Fiii mei, diavolul s-a pornit să facă război cu noi, dar puneţi nădejdea spre Domnul, că El va pierde vicleşugul lui".*** Zicând acestea, a luat pe Bonifatie de o parte şi i-a zis să aducă o carte în care erau scrise vitejiile lui Tavru.

În acea carte se povesteşte cum Acvilin, împăratul Calabriei, făcuse multe războaie şi voia să ucidă şi pe stăpânul lui Tavru, cu numele Revint, ca să-i ia locul cu nedreptate. Acest Revint avea o soţie prea înţeleaptă şi frumoasă cu numele Menia. Ucigând Acvilin pe Revint, a năvălit Tavru, ca un viteaz ce era, cu şase mii de ostaşi şi a ucis cincizeci de mii de luptători de-ai lui Acvilin. Menia, pentru această vitejie a lui, l-a luat de bărbat. Ea şi-a luat toată bogăţia şi-a fugit din cetatea lor, zidind alta, pe care a numit-o Tavromenia, în care era arhiereu Pangratie, iar ighemon Bonifatie. Acvilin a adunat iar mult popor în Calabria şi s-a dus în Sicilia. Acolo era Menia cu Tavru, pe care voia să-l ucidă şi să ia pe Menia cu bogăţia ei. Tavru însă a luptat singur cu Acvilin şi, ucigându-l, a rămas biruitor. Şi astfel stăpânea Calabria şi Sicilia, dar locuia în cetatea numită cu numele său, adică Tavromenia.

Sfântul citind cartea aceea, a zis către Bonifatie: ***"Fiule, vezi acel război vechi îl va izbândi acest nou Acvilin. Dar să nu ţi se tulbure inima, că dacă Tavru a biruit pe acela, cu atât mai vârtos Domnul nostru Iisus Hristos. Deci, du-te în palat şi să nu spui poporului tău despre război, ci numai roagă-te Atotputernicului Dumnezeu şi să ai nădejde într-Însul.***

Acvilin a adunat poporul, zicând: "Fraţilor, să mergem să răzbunăm sângele fraţilor noştri, pe care l-a vărsat Tavru cu nedreptate, că acum nu este Tavru ca să ne biruiască, ci numai Bonifatie cu puţin popor şi-l vom omorî".

Adunând şase sute de mii de bărbaţi, a trecut noaptea şi au înconjurat deodată toată cetatea. Ei au oprit apele, au sunat din trâmbiţe atât de tare încât s-au cutremurat cetăţenii, care erau bărbaţi de război în număr de patruzeci de mii, pe care Bonifatie i-a pus după rânduială împrejurul cetăţii. Când s-a făcut ziua, s-a dat prima luptă. Dar Domnul a voit ca în ziua întâi să biruiască vrăjmaşii lor, ca să nu se mândrească cetăţenii pe urmă că au biruit cu puterea lor. Tavromeniţii, fiind strâmtoraţi, ocărau pe ighemon şi pe Pangratie, zicând: "Vrăjitorul acesta a venit aici într-un ceas rău, că a prăpădit pe zei şi ne-a robit pe toţi".

Acestea zicând, nebunii au cugetat să ucidă pe ighemon şi pe sfânt şi să predea cetatea vrăjmaşilor.

Însă bunul Bonifatie îi sfătuia să nu cadă în deznădejde cu nerecunoştinţă, ci să cheme în ajutor pe Domnul Hristos, ca să le dea biruinţă ca un Atotputernic. Aşa zicându-le, i-a împăcat puţin.

Apoi, ducându-se la sfânt, i-a zis: "Cinstite părinte, ajută turmei tale şi izbăveşte cetatea ta din mâinile vrăjmaşilor, că poporul se mânie şi cârteşte împotriva noastră. El cheamă pe necuraţii zei şi vor să mă ucidă cu nedreptate".

Fericitul i-a zis: "Fiule, du-te şi vorbeşte către dânşii: Ascultaţi ce zice Pangratie: "Fiii lui Hristos Dumnezeu, nu vă temeţi de vrăjmaşii voştri, că voi sunteţi ostaşi ai Marelui Împărat. Dacă aţi obosit de osteneala războiului, duceţi-vă de vă odihniţi în casele voastre, iar Domnul Hristos, Marele Împărat şi Dumnezeu cel Atot-puternic va lupta în război pentru voi. Deci, să nu se încingă cineva cu paloş, nici să ia săgeată, arc sau sabie"".

Poporul auzind acestea de la dregător, s-a mâniat, zicând: "O ce sfat nebunesc, noi toţi luptăm în război cu toată puterea noastră, ca să păzim zidurile cetăţii, iar tu ne zici să ne ducem la casele noastre. Cine va auzi are să râdă şi să zică că Bonifatie, pe care îl aveam om înţelept, cu vrăjitorul Pangratie, au voit să vândă vrăjmaşilor cetatea noastră".

Dregătorul a spus şi acestea sfântului, zicând: "Părinte, n-au voit nici să audă de cuvintele tale, ci mai mult s-au mâniat, şi văzând pe vrăjmaş că s-a apropiat de zidurile cetăţii, ticăloşii au voit să se omoare".

Sfântul le-a spus şi a doua oară şi a treia oară aceleaşi cuvinte, şi abia cu sila i-a făcut de s-au întors la casele lor.

Atunci vrăjmaşii au înconjurat cetatea, iar Sfântul Pangratie m-a luat pe mine şi pe un diacon cu numele Tatian, zicând: ***"Fiilor să mergem să luptăm cu armele noastre împotriva vrăjmaşilor".***

Deci, îmbrăcându-se cu sfintele veşminte, el a luat în mână cinstita Cruce cu icoana Domnului Hristos, iar Tatian, icoana apostolului Petru şi, ieşind afară, ne-am dus unde era puterea vrăjmaşului. Sfântul s-a suit pe un loc înalt, a făcut semnul Sfintei Cruci de patru ori, căutând spre cetate, şi a îngrădit-o cu zid nevăzut din patru părţi, dinspre răsărit, apus, miazănoapte şi dinspre mare. Apoi, înălţându-şi mâinile spre răsărit, se ruga astfel: ***"Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, deşteaptă-ţi puterea Ta şi vino ca să ne mântuieşti pe noi. Vrăjmaşul să nu răpească cetatea Ta, ci arată spre ei puterea Ta, prin Sfânta Cruce cea făcătoare de viaţă şi prin curata Ta icoană".*** După rugăciune, el a înălţat cinstita Cruce, iar noi icoanele. Şi atunci toţi vrăjmaşii s-au întunecat şi întorcându-se înapoi se ucideau unul pe altul, socotind că ucideau pe cetăţeni.

Sfântul, văzând pe vrăjmaşi că se ucideau unii pe alţii, a făcut iarăşi rugăciune, zicând: ***"Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, dă umilinţă în inimile oamenilor acestora, ca să cunoască puterea Ta şi să se întoarcă la cunoştinţa dreptei credinţe".*** Atunci vrăjmaşii au cunoscut că se ucideau unii pe alţii şi îndată au fugit din faţa cetăţii, tânguindu-se.

Iar cetăţenii, văzând o astfel de minune înfricoşată, slăveau pe Domnul, mulţumind lui Pangratie.
Dintre acei vrăjmaşi, patru mii s-au despărţit şi s-au apropiat de cetate, strigând: "Miluiţi-ne pe noi, bărbaţi mari ai lui Dumnezeu".

Atunci sfântul a poruncit să deschidă porţile cetăţii şi, intrând înăuntru, cum au văzut pe sfânt, au căzut la picioarele lui, strigând: "Miluieşte-ne pe noi, mare Dumnezeu!"

Iar el le-a răspuns: ***"Eu nu sunt Dumnezeu, ci rob al Atotputernicului meu Dumnezeu!"*** Şi învăţându-i pe ei multe, au crezut în Hristos. Deci, alegând pe cei mai cucernici dintre ei, i-a hirotonisit preoţi şi diaconi, şi i-a trimis în Calabria să propovăduiască Evanghelia.

Unii din aceştia ne povesteau că au văzut trei sori pe zidurile cetăţii, strălucind mai mult decât soarele zilei, şi a căror strălucire nesuferind-o, se întunecau. Atunci se ucideau unii pe alţii, iar alţii cădeau în prăpastie şi se zdrobeau. Sfântul le-a arătat Crucea făcătoare de viaţă şi amândouă icoanele, zicând: ***"Aceştia sunt cei trei sori, pe care îi vedeaţi strălucind mai mult decât soarele".*** Atunci acei bărbaţi au sărutat sfintele icoane cu multă evlavie. Apoi luând de la sfânt iertare şi binecuvântarea cea cuviincioasă, s-au dus. Ajungând în Calabria, au propovăduit cuvântul lui Dumnezeu şi au adus pe mulţi la dreapta credinţă.

Sfântul Pangratie m-a trimis la marele Marchian, să-i dau de ştire pentru lucrurile minunate cele zise şi să-i spun lui că, pentru ca să nu-l mâhnească, nu i-a arătat pricina, când era acolo. Dar aceea a cunoscut-o din dumnezeiasca descoperire.

Când m-am întors în Tavromenia, sfântul mi-a zis: ***"Fiule Evagrie, să ştii că după puţină vreme mă voi duce către Stăpânul meu şi voiesc să rămâi în scaunul meu! Deci, ia pe Bonifatie şi pe alţi cucernici părinţi, duceţi-vă la Roma şi să găseşti pe fericitul Petru, ca să te hirotonisească pe tine episcop al acestei cetăţi. Iar după ce vei veni aici, să botezi pe Bonifatie".*** Sfântul zicând acestea, lacrimile curgeau din ochii mei ca un râu. Atunci sfântul a zis iarăşi: ***"Fiule, ia pe Tatian însoţitor şi duceţi-vă la eparhia în care am hirotonisit preot pe acela care a murit***

de trei zile, ca să pui în bună rânduială cele pentru poporul acela". Deci, lăsând spre slujirea sfântului un copilaş, ne-am dus cu diaconul Tatian la această slujbă.

În acel timp a ieşit din cetate şi ighemonul, ca să meargă în altă latură şi să facă război cu un tiran. El a lăsat în palat ca epitrop pe un moş al necuratului Elid, cu numele Artagar. Acela s-a arătat ca al doilea Iuda, căci avea nemărginită ură către sfânt. Deci, pierzătorul căuta vreme îndemânatecă ca să-l omoare. Dar când a văzut că am ieşit din cetate, a chemat pe cei împreună robi ai lui şi le-a spus socoteala lui cea rea, după ce i-a ospătat şi i-a îmbătat.

În al nouălea ceas, pe când fericitul se ruga, a auzit un glas, zicând acestea: "Pangratie, vino credinciosule şi înţeleptule iconom, de te îndulceşte de bunătăţile care ţi-am pregătit".

Deci, sfatul cel viclean a trimis pe un om să aducă pe sfântul la divan. Acela s-a dus şi i-a zis: "Sfinte părinte, te cheamă epitropul Artagar, să binecuvântezi masa".

Atunci sfântul s-a dus mai întâi de s-a împărtăşit cu dumnezeieştile Taine şi, punând pe sine omoforul, s-a suit în palat şi a şezut la masă, dar n-a mâncat nimic. Aceia, după ce s-au săturat, au adus vioara cu care cântau, strigând şi jucând fără de rânduială. Aducând în mijloc pe idolul lui Scamandru l-au pus înaintea sfântului şi toţi i se închinau în pizma lui, iar el le-a zis: ***"Încetaţi, fiilor, de a face rău şi nu vă închinaţi nesimţitorului idol!"*** Dar ei n-au băgat în seamă cât de puţin cuvintele lui. De aceea, sfântul a făcut cruce, iar idolul a căzut la pământ.

Deci, acei oameni prea răi, văzând pe zeul lor sfărâmat, au lovit pe Sfântul Pangratie peste cap şi peste faţa lui cea îngerească, zicând: "Vrăjitorule şi pierzătorul marilor zei, ai făcut toată cetatea de se închina lui Hristos şi se îngreţoşează de zeii noştri!" Apoi, luându-l, l-au trântit la pământ şi l-au bătut fără milă. Iar altul îl tăia cu sabia, până ce fericitul şi-a dat sufletul, zicând acestea: ***"Doamne, Iisuse Hristoase, în mâinile Tale îmi dau sufletul meu!"*** Ucigaşii au luat cinstitul lui trup şi l-au aruncat într-o despicătură de piatră, departe de palat.

În acel ceas, s-a întâmplat de l-a văzut copilul unui creştin, care stătea în preajmă când l-au aruncat. De aceea a strigat, zicând: "De ce aţi ucis pe cel drept fără dreptate?" Atunci, ucigaşii au alergat să-l ucidă şi pe prunc, ca să nu-i vădească. Dar el fugind, căutând să scape, a sărit într-o prăpastie. Atunci s-a întâmplat o minune, căci îngerul Domnului l-a răpit înainte de a cădea şi l-a pus nevătămat într-un loc, departe de ucigaşi, ca să nu-l ucidă.

Atunci era ceasul al cincilea din zi şi într-al zecelea ceas am venit noi cu Tatian. După puţină trecere de vreme a venit ighemonul cu oastea. Deci, el a dat de ştire sfântului să meargă la palat, iar noi îl căutam prin toate locurile pe unde era obişnuit a umbla, dar nu-l găseam.

După ce a înnoptat, m-am dus pândind pe la fiecare loc deosebit şi depărtat, dacă nu cumva se roagă. Dar, căutând în despicătura pietrei, am văzut o lumină ca un fulger şi, apropiindu-mă, am văzut cinstitul lui trup zdrobit, sângerat şi fără de chip.

Deci, strigând cât puteam, mă loveam peste faţă, plângând, şi din mare durere şi necaz ziceam acestea: "Vai mie, ticălosul, cine a ucis pe păstorul şi dascălul nostru? Ce om fără de lege a îndrăznit să-şi pună mâna pe dumnezeiasca ta faţă? Vai mie, ticălosul, nu voi mai auzi glasul tău cel dulce şi nici să-mi zici mie, fiule Evagrie! Pentru aceasta socotesc că m-ai trimis, ca să nu văd moartea ta cea nedreaptă şi grozavă. De ce n-am fost de faţă, să fi murit eu mai bine în locul tău, părinte prea dulce!"

Acestea şi multe altele asemenea zicând, mulţi au auzit glasul lui şi s-au adunat. Dar mai ales Tatian, Licaonid şi Bonifatie, către care am strigat, zicând: "Ighemoane, vezi pe dascălul şi luminătorul nostru cum zace însângerat şi ucis ca un tâlhar fără de lege?"

Atunci dregătorul, văzându-l pe el, a plâns cu mare glas, sfâşiindu-şi de durere hainele sale. Deci, pe când plângeam, a venit şi cuvioasa Paula împreună cu celelalte fecioare, şi căzând la sfintele moaşte, bocea peste măsură, vărsând atâtea lacrimi, încât nu voia să se mângâie şi zicea: "Să vină aceia care au ucis pe stăpânul meu, să mă omoare şi pe mine ticăloasa şi să mă îngroape împreună cu domnul meu".

Văzând că cu lacrimile nu aveam nici un folos, am ridicat sfintele moaşte, le-am dus şi le-am pus deocamdată aşa cum le-am găsit, sângerate. A doua zi dregătorul a poruncit unui argintar să-i facă o raclă scumpa de aur.

După aceea a făcut cercetare în divan, ca să afle cine a ucis pe sfânt. Deci, pe când cerceta pe robii săi, iată a sosit acel copil care scăpase de ucigaşi cu ajutorul lui Dumnezeu, şi a spus toate cele întâmplate. Acestea auzindu-le voievodul, a legat îndată pe Argatar şi pe ceilalţi, şi a poruncit ostaşilor de i-a bătut cu atâta nemilostivire încât li se vedeau oasele lor, apoi bunul Bonifatie luându-şi sabia, ca

Fines, a ridicat păcatul, adică a înjunghiat cu mâna sa pe aceia care au ucis cu nedreptate pe dreptul Pangratie, iar necuratele lor trupuri le-au aruncat în mare.

După trei zile racla fiind gata, am pus într-însa sfintele moaşte, şi le-am lăsat ascunse acolo, ca să nu le afle poporul şi să le împartă pentru evlavie.

***

După şapte zile, pe când stăteam în biserică, deodată am rămas uimit. Acolo în biserică stăteau doisprezece bărbaţi pe două rânduri, îmbrăcaţi în haine albe, iar în mijlocul lor am văzut pe domnul meu Pangratie, care mi-a zis: ***"Fiule Evagrie, pentru ce n-ai îngropat trupul meu în pământ şi m-aţi ascuns în racla cea diavolească de aur? Văzutu-m-ai pe mine vreodată, să iubesc câtuşi de puţin aurul sau argintul? Nu, fiul meu, nu. Deci, să mă scoţi din adâncul acela întunecos, şi dă pământului ceea ce este al lui, după obiceiul cel de obşte".***

Acestea auzindu-le, m-am cutremurat şi am spus ighemonului, care mi-a zis să fac după cum mi-a poruncit sfântul.

De aceea, adunând tot poporul, am făcut priveghere, cântând toată noaptea, iar dimineaţa m-am pogorât eu, Tatian, Licaonid şi Bonifatie, şi deschizând racla de aur, am văzut o minune prea slăvită. Trupul lui nu era după cum îl pusesem, grozav de însângerat, rănit şi fără de cap, ci frumos şi strălucind ca o lumină. El era întreg şi nevătămat, curat de sânge şi nu se vedea nici o rană sau întinăciune cât de puţin, nici pe trup, nici pe hainele lui.

Acestea văzându-le dregătorul, s-a spăimântat şi a plâns mult timp; apoi, scoţându-l deasupra, tot locul acela s-a umplut de o mireasmă plăcută. De aceea s-au adunat mulţime nenumărată de bărbaţi şi de femei, tineri şi bătrâni, care, sărutând sfintele lui moaşte, slăveau pe Cel ce Se slăveşte prin cei care Îl slăvesc pe El. Astfel ne-am săturat cu toţii de acea negrăită şi bună mireasmă, minunându-ne şi spăimântându-ne de ceea ce covârşea tot auzul şi mintea. Deci, aducând pietre cioplite din Lachedemonia, am făcut o mică hăinişoară şi o raclă cioplită, apoi am pus în acea raclă sfintele moaşte. Iar din racla cea de aur, am făcut vase pentru biserică, după cum se cădea.

După aceea, trecând patruzeci de zile de la moartea sfântului, am spus dregătorului câte mi-a poruncit mie sfântul, adică să ne ducem la Roma, după cum am spus mai sus. Deci, îndată gătind corabia şi luând bărbaţi cucernici şi înţelepţi am plecat. Astfel în câteva zile, cu ajutorul lui Dumnezeu, am ajuns fără împiedicare în marea cetate.

Dar fericitul Petru ştia cu duhul toate cele făcute şi le-a propovăduit către ucenicii săi, zicând: "Pangratie, episcopul Tavromeniei s-a săvârşit. Şi iată Evagrie, ucenicul lui, vine la noi".

Apoi, luând pe orecare ucenici, ne-a întâmpinat afară la porţile cetăţii. Eu, văzând pe Sfântul apostol Petru, am căzut la picioarele lui, iar el m-a ridicat. Deci, sărutându-ne unul cu altul, am plecat la locaşul lui, bucurându-ne. Acolo am început să povestesc pătimirile lui Pangratie, dar el mi-a răspuns, zicând: "Fiule, ceea ce vrei să spui, noi le ştim din dumnezeiasca pronie. Deci, ia episcopia şi câte fapte bune ai văzut la dascălul tău, Pangratie, urmează-le".

Apoi a chemat toată preoţimea şi toţi credincioşii şi, făcând cuvioasa slujba, mi-a dat soarta episcopiei, zicând: "Du-te, fiule, şi urmează după aşezământul dascălului tău".

Acestea zicându-le, a lăudat pe ighemonul Bonifatie, pentru credinţa lui în Hristos. Apoi, mulţumindu-i pentru osteneala sa, ne-a binecuvântat şi ne-a liberat.

După ce am ajuns în cetatea noastră, am botezat pe Bonifatie, ca un evlavios către Hristos ce era. El, fiind iubitor fierbinte de cerească împărăţie, după ce a luat Sfântul Botez a lăsat îndată vremelnica ighemonie şi, chemând pe un om cucernic, credincios şi puternic în război, l-a hotărât ighemon al cetăţii, iar el şi-a tăiat părul şi s-a îmbrăcat în haine sărace. Deci, rămânând între noi, n-a lipsit niciodată de la slujbă şi pravila Bisericii.

După câteva zile, i-am zis lui: "Fiule Bonifatie, să zidim o biserică întru slava lui Dumnezeu şi a Sfântului mucenic Pangratie, care a făcut aici multe roduri ale dreptăţii şi a mântuit atâta lume".

El primind cu bucurie cuvântul, s-a dus în divan şi mi-a adus o mulţime de aur. Din acesta cheltuind, am zidit o biserică bogată şi frumoasă, apoi am poleit-o cu aur şi am zugrăvit pe ea toate minunile Scripturii Vechi şi Noi. Asemenea am zugrăvit cu multă sârguinţă şi icoana dascălului meu Pangratie, pe care, când o văd şi o privesc, mă bucur, încât mi se pare că vorbesc cu dânsul.

Multe încă şi nenumărate minuni şi semne s-au făcut la sfântul lui mormânt. Pe mulţi bolnavi care sufereau de multe boli şi se chinuiau, i-a tămăduit. Mulţi diavoli din oameni a izgonit, cu nebiruitul dar şi cu puterea Domnului nostru Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeu, pe care, pentru scurtimea istoriei, nu le-am mai scris aici. Ci

am socotit, că ajung câte am zis mai sus, întru slava Tatălui, a Fiului şi a Sfântului Duh, a unei Dumnezeiri. Amin.

(Vieţile Sfinţilor - Viaţa Sfântului sfinţitului mucenic Pangratie, episcopul Tav-romeniei (9 iulie))